

Comentariul poeziei Rugaciune scrisa de Mihai Eminescu

Titlul e identic cu al poeziei lui O. Goga, care este insa o profesiune de credinta. Poezia lui Eminescu este una religioasa. O sugereaza cuvinte cu continut semantic, precum: craiasa maica preacurata si pururea fecioara Maria, caracteristice limbajului bisericesc. Cel puțin aceste ultime sintagme se repeta in finalul celor doua strofe. Exista insa versuri realizate in termeni ce releva ca e o ruga a celor slabi si nacajiti: "... ne mantuie/ Din valul ce ne bantuie", "umbra facem pamantului"; "asculta a noastre plangeri"; "fii scut de intarire". Sesizam sentimentul de smerenie: "ingenunchem rugandu-te"; "Privirea-ti adorata/ Asupra-ne coboara".

Cateva trasaturi tradeaza stilul binecunoscut rugaciunilor populare. Remarcam in primul rand topica inversata "craiasa alegandu-te/ Ingenunchem rugandu-te"; "asupra-ne coboara"; "a noastre plangeri", "te arata", "rugandu-ne". Remarcam termenii strict bisericesci: preacurata pururea, mila, sfantul. Sesizam insa termeni specifici limbajului poetic eminescian: craiasa regina neguri, lumina precum si invocatia catre "luceafarul marilor", ceea ce tradeaza prezenta elementului profan, laic, in ciuda caracterului pronuntat religios. Rugaciunea poarta pecetea tristetii, a resemnarii caracteristice poetului in anumite momente ale existentei sale zbuciumate: "... ne mantuie/ Din valul ce ne bantuie"; "din mila sfantului/ Umbra facem pamantului".

Mai remarcam versificatia specific folclorica versuri de 8 silabe, rima alaturata ultimele silabe fiind alcatuite din vocale sau diftongi. Prin tonul usor elegiac, ne aminteste de "Mai am un singur dor", fara a cuprinde insa sentimentul de dezgust in fata vietii, caracteristic acestei elegii cu accent mioritic.